

inden de gik, stod Oleane lidt afvejen med Ryggen til og bandt et Støvlebaand. Først da de andre trak sig bort og hendes Mand ogsaa var gaaet for at hente deres Vogn, kom hun hen og gav Haanden.

Hun var høj og havde en frodig Skikkelse, men var ellers slet ikke smuk. Som ung Pige havde hun faaet Næsebenet knust ved i Kaadhed at springe ned fra et Høstænge. I de gulgraa Øjne brændte en urolig Flamme. Hun og Mads Vestrup var Byesbørn og sagde derfor du til hinanden. Der havde i Opvæksten været lidt Kæresteri imellem dem paa Landsbyungdommens frie Vis, og nu havde Livet igen ført dem sammen. For et Par Aar siden var Oleane kommen til Sognet som Jørgen Stauns Kone, og dette Genmøde havde vist sig farligt for dem begge.

Hun spurgte lidt spydigt, om han havde taget Vejen med sig, da han sidst var hos dem, eller om han havde glemt, hvor Bakkegaarden laa.

„Bedstemoer klager hver Dag over det, at du it mer kommer og holder Andagt med hende. Hun kan være rigtig saa vred paa dig. Hvorfor kommer du it? Nu er det over en Maaned siden.“

Mads Vestrup saae forbi hende ud i Luften for ikke at indfanges af hendes Øjne.

„Vil du sige til den Gamle, at jeg kommer imorgen. Har hun virkelig ventet mig?“

„Ja, hver evige Dag. Det er nu igen ret ringe med hende.“

„Ja ja. Altsaa imorgen.“

Degnen kom ud af Kirken og laaste. Han havde staaet indenfor og lyttet. Alligevel lod han overrasket, sagde „Undskyld“ og gik uden om dem i en stor Bue.

Mads Vestrup kaldte ham tilbage, sagde Farvel til Oleane og fulgtes med ham ind gennem Byen for ikke at faa lavet nogen Sladder af dette Møde.

Den følgende Dag straks efter Middag klædte han sig om og begav sig paa Vej til Favsingholm.

Han viste sig paa Herregaarden med en meget uselskabelig Mine. Selv efter at Torben havde gjort ham en uforbeholden